

PROCNIK (3) *sb m*

o jasne.

[*sg N* procnik.] ◊ [*pl N* procnicy (3).] ◊ [*G* procników.]

Sł stp brak, Cn s.v. procarz, Linde także XVIII w.

Żołnierz uzbrojony w procę; fundibularius Vulg, Cn; rorarius Mącz, Cn; funditor, fustibulator Cn (3) : Leop Iudith 6/8; BielKron 113; Velites qui levissime omnium [sc. ferentariorum] armabantur, Vtacznicy/ procnicy/ v nas łtrzelcy zową Mącz 478b; [bombardista protznyk Glosy III nr 58/1; y obtoczoné ieft miálto [Kir-Chareszet] od proczników y po wielkiéy części zburzoné. WujBib 4.Reg 3/25 (Linde)].

Cf **PROCARZ**, [**PROCEWNIK**]

AN